

[Erling Olsen]

Hr. Ib Christensen sagde, at arbejdsmarkedets organisationer efterlyste et udspil fra regeringen på dette område. Nej, det er lige præcis det, arbejdsmarkedets organisationer ikke gør; arbejdsmarkedets organisationer ønsker selv at kunne tilrettelægge og gennemføre de forberedende drøftelser. Det er ikke arbejdsmarkedets organisationer, der efterlyser et regeringsudspil, det er hr. Ib Christensen – og det får han ikke.

Maisted (FP):

Jeg synes sådan set, at statsministerens svar på forespørgslen var forholdsvis klart. Man har altså vedtaget at vente med disse indefrosne dyrtidsportioner, og så må arbejdsmarkedets parter selvfølgelig regne med, at de må få de lønstigninger, når de skal indgå forhandlinger, og det er jo ret ulykkeligt. Det er ikke så ulykkeligt, at der engang blev vedtaget en folketingsbeslutning om indkomstpøolitik, hvor man talte om en 6 pct.s lønramme om året, som vi alle sammen ved ikke har holdt nogen steder. Men det, der er nok så væsentligt, er, at alle de økonomiske beregninger, som er foretaget af regeringen og vismændene, har forudsat, at disse dyrtidsportioner ikke kommer til udbetaling, ikke kommer til at belaste erhvervslivet. Det fremgår bl. a. af vismændenes rapport fra december 1977, hvor man skriver på side 52:

»Om denne forsigtige, nedadgående revision af majrapportens lønstigningsforudsætninger viser sig holdbar, specielt på lidt længere sigt, vil ikke mindst afhænge af, hvilken løsning der findes på problemerne med de overskydende dyrtidsportioner, dvs. de dyrtidsportioner til lønmodtagerne, som staten i indværende overenskomstperiode indbetaler til ATP. I usikkerheden om, hvorledes der skal forholdes, ikke blot med de til ATP indbetalte beløb, men også med hensyn til, om en fremtidig udbetaling af de pågældende portioner eventuelt skal påhvile arbejdsgiverne, når ordningen ophører i 1979, ligger en betydelig usikkerhed omkring holdbarheden af den relativt stabile lønudvikling, der er forudsat i udgangsskønnet.«

Og denne stabile lønudvikling – det ved vi alle sammen – har været langtfra stabil, idet vi allerede fra december 1977 til nu her, hvor vi er i begyndelsen af 1978, har kunnet kon-

statere langt større lønstigninger, end det var forudsat.

Det er temmelig groft, at man ikke vil tage en beslutning om en tvangsopsparing – om det eventuelt skulle ligge sådan, at man kunne tænke sig at konfiskere det. Fremskridtspartiet har meget klart sagt, at vi vil være med til at give skattelettelse og sørge for, at der bliver foretaget nogle offentlige besparelser, sådan at lønmodtagerne ad den vej får gavn af disse dyrtidsportioner. Vi er også villige til at få hævet den skattefrie bundgrænse og dermed hjælpe arbejdsmarkedets parter, sådan at vi ikke inden den nye overenskomst får en eksplosion i lønudviklingen og dermed i prisudviklingen.

Men det må indrømmes, at det virker forbrugsbegrænsende og fremmer arbejdsløsheden, hvis man pludselig fyrer hele dette her af. Det er altså den trussel, der skal ligge over dansk erhvervsliv. Det kan ikke være rigtigt, at lønmodtagere og arbejdsgivere ikke skal vide, hvad de forhandler om til marts 1979.

Som sagt: til trods for folketingsbeslutningen om indkomstpøolitik er lønningerne og priserne steget stærkere, end vismændene og det økonomiske sekretariat havde forudset. Men hvorfor er det gået værre, end regeringen havde planlagt? Denne indkomstpøolitik er jo blot en del af regeringens økonomiske og beskæftigelsesmæssige politik.

Med hensyn til den økonomiske politik har finansministeren jo sagt, at den eneste måde at løse beskæftigelsesproblemet på er at ansætte så mange som muligt i den offentlige sektor – jeg gad vide, hvornår alle får et sådant tilbud – og dermed arbejde med store underskud på de offentlige budgetter. Der ved pumper man selvfølgelig en masse penge ud i samfundet, og så skulle arbejdsløshedsproblemet altså være løst, fordi alle har travlt med at producere til det offentliges store forbrug.

Men vi har vi jo altså nu over 200.000 arbejdsløse, selv om statsministeren i 1975 sagde, at socialdemokratiet ikke kunne leve med 45.000 arbejdsløse. Og det går desværre alt for godt, men det er vistnok udlandets skyld, så vidt jeg har forstået på finansministeren. Når vi producerer til den store offentlige sektor, der betaler de ansatte bedre end dem, der producerer til den offentlige sektor, så er der sket det, at vi har købt flere varer i ud-